

Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ Μ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΝ.

Τὴν Κυριακὴν, 17^{ην} /30^{ην} Ἀπριλίου 2017, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν συνοικίαν Ἀμπνταλι τοῦ Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας.

Διὰ τὴν Λειτουργίαν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀφίχθη ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς προηγουμένης τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν ἐν Ἀμμάν Μητρόπολιν τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα εἰς συναντήσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν, ἐπελήφθη διαφόρων ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Ζάρκας τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα καὶ ἔτυχε θερμοτάτης ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ταύτης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀθανασίου Κακίς καὶ ὑπὸ τοῦ Πρεσβυτέρου π. Φάραχ Χαντάτ καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου καὶ τὸ Γηροκομεῖον, συντηρούμενον ὑπὸ τῆς Κοινότητος τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι τοῦ π. Φάραχ Χαντάτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτουργήσαν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Βενέδικτος καὶ ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ ἡγούμενος τοῦ Φχές Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερώνυμος, ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου γηραιός καὶ πολίος ὑπερεννεηκοντούτης π. Κωνσταντῖνος Κάρμας, καὶ ἄλλοι Πρεσβύτεροι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὡς ὁ π. Εὐάγγελος-Πσιάρα, ὁ π. Νεκτάριος Ράτζα καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μάρκος, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Συλλόγου τῶν ἑορταζουσῶν Μυροφόρων γυναικῶν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ κ. Ἠλία Ράμπαντ καὶ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ καὶ μετεχόντων καὶ συμπροσευχομένων ἐν κατανύξει πολλῇ καὶ ψαλμωδία πολλῶν μελῶν τῆς ἐνορίας τῆς Κοινότητος ταύτης.

Πρὸς τὸ εὐσεβές ἐκκλησίασμα τῆς ἐνορίας ταύτης ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα δικαιοσύνης ἥλιον πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

«Ἄς ξυπνήσωμεν χαράματα καὶ ἅς προσφέρωμεν στὸν Κύριο ἀντὶ γιὰ μύρο τὸν ὕμνον μας. Καὶ τότε θὰ δοῦμε τὸν Χριστόν, τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης νὰ ἀνατέλλῃ σ' ὅλους τὴ ζωή», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ πασχάλιος ἐορτὴ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Ἀμμάν τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, ἵνα ἀντὶ μύρου προσφέρωμεν τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν ὕμνους εὐχαριστηρίους ἐπὶ τῇ λαμπροφώρῳ Ἀναστάσει Αὐτοῦ.

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ καί Νικόδημος οἱ ἀπό Ἀριμαθαίας, ἐγένοντο αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀνατέλλοντος εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους ζωὴν αἰώνιον. Καί αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι μάρτυρες ἀψευδεῖς καί πρῶται τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ δέ Ἰωσήφ καί Νικόδημος τῆς Ἀποκαθλώσεως ἐκ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς τριημέρου ταφῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὡς ἱστοροῦν οἱ Εὐαγγελισταί.

«Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καί ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ὁ δέ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καί προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καί γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. καί ἀγοράσας σινδὸνα καί καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου... Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καί λίαν πρῶτ' ἡ μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου». (Μάρκ. 15, 43-46/16, 1-2).

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸ πλήρωμα τοῦ ὄντος ἀνεξιχνιάστου μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας. Διὰ τοῦτο καί ὁ θεῖος Παῦλος μεγαλοφώνως διακηρύσσει ὅτι τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα καί ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν ἔχει ὡς θεμέλιον καί βάσιν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. «Εἰ δέ Χριστός κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν; εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται. Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν κενὴ δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15, 12-14).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἄρνησις τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν συνεπάγεται καί τὴν ἄρνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί διαψεύδει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστός «ἀπέθανεν ἐν τῷ σταυρῷ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν», (Α΄ Κορ. 15, 3). «Καί γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καί δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν», (Ματθ. 20, 28/ Μάρκ. 10, 45).

Τοῦτον, τὸν Χριστόν, ὁ θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι Αὐτόν (τόν Χριστόν) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ θανάτου), (Πράξ. 2, 24). Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: «Εἰ γάρ καί αὐτός ὁ Χριστός κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ θανάτου καί οὐκ ἔλυσεν αὐτοῦ τὰς ὠδῖνας, πῶς πάντας τοὺς ἄλλους ἀπήλλαξεν, ἔτι αὐτός κατεχόμενος (ὑπὸ τοῦ θανάτου)»; ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: «Εἰ οὐκ ἔστιν Ἀνάστασις, οὐδέ θεὸς ἔστιν οὐδέ πρόνοια, αὐτομάτως δέ πάντα ἄγονταί τε καί φέρονται [κατὰ τύχην...]».

Ὁ θάνατος τοῦ ἐνσαρκωθέντος καί ἐνανθρωπήσαντος θεοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος ἐφάνέρωσε εἰς τὸν κόσμον τὴν θείαν δικαιοσύνην. Αὐτός δέ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς Χριστός εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. «Δικαιοσύνη γάρ θεοῦ ἐν αὐτῷ (τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ) ἀποκαλύπτεται», κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος. (Ρωμ. 1, 17).

Ἰδού λοιπόν διὰ τί καλούμεθα νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Κύριον ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον τὸν νικητήριον, δηλονότι τὸν ἀναστάσιμον καί ἰδού διὰ τί ὁ μελωδὸς

ἀναφωνεῖ λέγων: «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιωτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἷτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων θεόν καί ὑπερένδοξον».

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, διὰ τήν κατ' ἀνατολάς ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν δέν σημαίνει ἄλλο τι παρά τόν ἐγκαινιασμόν, δηλαδή «τήν ἀπαρχήν ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου». Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἄλλην βιοτήν τήν αἰώνιον καταγγέλλει καί εὐαγγελίζεται τοῖς πᾶσιν ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, διότι ἐν τῷ σταυρῷ ὁ Σωτήρ ἡμῶν Χριστός ἐξήλειψε τήν ἁμαρτίαν καί κατήργησε τό κράτος τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς.

Ἰδού καί πάλιν διὰ τί ὁ Σταυρός, δηλονότι, «ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστί», (Α΄ Κορ. 1,18) κατὰ τόν θεῖον Παῦλον. Καί πάλιν «ἐξ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δέ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅς ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπό θεοῦ δικαιοσύνη τε καί ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις», (Α΄ Κορ. 1,30).

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει τάς πιστάς μαθητρίας τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τάς Μυροφόρους γυναικας, διότι αὗται ἐγένοντο εὐαγγελίστριαι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς διατυπώνει καί ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καί τό μνημα κενόν θεασάμεναι τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον. Τήν φθοράν καθεῖλεν ὁ κραταιός καί τούς ἐν Ἰδιῇ ἥρπασε τῶν δεσμῶν κηρύξατε παρρησίᾳ. Ὅτι ἀνέστη Χριστός ὁ θεός, δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος».

Ἀψευδεῖς ἐπί πλέον μάρτυρες τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί Αὐτοῦ ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, οἱ ὁποῖοι τό ἄχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου κατελόντες ἀπό τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ ἐκήδευσαν πιστῶς.

Κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶναι ἀναζωογόνησις καί ἀνάπλασις καί ἐπάνοδος πρός τήν ἀθάνατον ζωήν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος καί κατεπόθη ἀπό τόν θάνατον, λόγω τῆς ἁμαρτίας καί διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρός τήν γῆν, ἀπό τήν ὁποίαν ἐπλάσθη. Ὁ Χριστός ἀφ' οὗ ἀνέστησε τόν ἑαυτόν του τήν τρίτην ἡμέραν, δέν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τήν Γῆν, ἀλλ' ἀνέβη εἰς τόν Οὐρανόν, καθιστῶντας τό φύραμά μας, πού εἶχε λάβει, ὁμόθρονον μέ τόν Πατέρα ὡς ὁμόθεον.

Μέ ἄλλα λόγια ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ κατέστησε πλέον ἡμᾶς ἐλευθέρους ἐκ τῆς δουλείας τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς. Διά τοῦτο καί ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1).

Τῆς ἐλευθερίας ταύτης, τῆς ἐλευθερίας δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά γίνωμεν καί ἡμεῖς κοινωνοί, ἀλλά καί κήρυκες καί εὐαγγελισταί, μιμούμενοι τάς Ἁγίας Μυροφόρους Γυναῖκας καί τούς μάρτυρας τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν Χριστός Ἀνέστη.

Ἐπί δέ τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ θέλομεν νά ἐκφράσωμεν τάς θερμάς ἡμῶν εὐχαριστίας καί τήν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην εἰς τήν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τόν Βασιλέα τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας κ. Abdallah τόν Β' καί εἰς τήν σεβαστήν αὐτοῦ κυβέρνησιν διὰ τό ἐπιδεικνυόμενον ἐνδιαφέρον Του ὑπέρ ὅλων τῶν θρησκευτικῶν καί Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τῶν διαβιουσῶν ἐν Ἰορδανίᾳ ἐν

εἰρηνικῇ καὶ ἁρμονικῇ συνυπάρξει. Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ θεὸς χαρίζεται αὐτῷ καὶ τῇ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ δύνανται κυβερνητικὴν καὶ ὑγιεῖαν κατ’ ἄμφω. Ἀμήν».

καὶ ἀραβιστί ἴδε ἠλεκτρονικὸν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2017/04/30/30152>

Πολὺς λαὸς μετέσχε τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε τὸν Πρωτοπρεσβύτερον π. Κωνσταντῖνον Κάρμας δι’ ἐπιστηθίου σταυροῦ τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ δι’ εἰκόνης διὰ τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὰς κάτωθι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ προσφάτως ἀνακαινισθεῖσας αἰθούσας ὑποδοχῆς/δεξιῶσεων καὶ αἰθούσας τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰορδανίας Μεγαλειότατον Ἀμπντάλλα II Ἴμπν Χουσεΐν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```